

Arrest

nr. 214 218 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2018, datum waarop de onderhavige zaak tegensprekelijk werd uitgesteld naar de terechtzitting van 22 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster verklaart van Somalische nationaliteit te zijn.

Op 24 augustus 2017 diende verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging in functie van haar voorgehouden echtgenoot, die in België de subsidiaire beschermingsstatus geniet.

Op 29 januari 2018 weigerde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de aanvraag tot afgifte van een visum lang verblijf.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 27 april 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in 10bis§2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door S. M. O., ° (...)1960, Mogadishu, van Somalische nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke echtgenoot, A. S. S.,(...), Mogadishu, onder subsidiaire bescherming sinds 02/02/2017, te vervoege in België.

Overwegende dat de aanvraag van mevrouw werd ingediend op grond van een eenvoudig huwelijkscertificaat, niet gelegaliseerd.

Overwegende dat in huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document.

Overwegende dat na grondig onderzoek uitgevoerd door onze diensten van de Belgische ambassade in Kampala geconcludeerd werd dat de officiële stempels op het Somalische document aangebracht werden via een kleurenprinter. De authentieke stempels werden hier dus niet door de lokale autoriteiten aangebracht. Bijgevolg is de authenticiteit van deze documenten niet gevrijwaard en is er duidelijk sprake van een frauduleuze handeling.

Overwegende dat art.74/20 §1 bepaalt behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Overwegende dat door het voorleggen van een vervalst document, de verzoeker de Belgische autoriteiten tracht te misleiden met het zicht op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf en alle sociale voordelen hieraan verbonden. Bijgevolg kan het voorgelegde document dan ook niet erkend worden in België en wordt de visumaanvraag afgewezen.

“(…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. (...)”

De verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen ingediend.

2.2. De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.3. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 10, 12bis en 74/20, §1, van de vreemdelingenwet, alsook van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“II.1.1. De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat zij van oordeel is dat de stempels op het niet-gelegaliseerde huwelijksdocument aangebracht werden met een kleurenprinter.

De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt:

[...]

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Eerst en vooral neemt verzoekende partij akte van het feit dat verzoekende partij in de thans bestreden beslissing een 'fraudeur' wordt genoemd.

De verwerende partij weet zonder twijfel dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog, waardoor documenten worden afgegeven op basis van een eenvoudige verklaring (stuk 3).

Dit is immers tevens de reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties¹.

II.1.3. Nochtans vraagt de Belgische ambassade steeds een huwelijksdocument alvorens zij tot de registratie van de aanvraag gezinshereniging overgaat. Zoniet beschouwt zij het dossier als 'onvolledig'.

Een Somalisch huwelijk wordt voltrokken door en lokale imam, bijgestaan door twee getuigen. Meestal wordt er geen document afgegeven na de voltrekking van het huwelijk.

Om haar aanvraag gezinshereniging geregistreerd te zien, heeft de verzoekende partij een beroep moeten doen op tussenpersonen - die dan op hun beurt een ambtenaar contacteren - die nadien het bestaan van het huwelijk bevestigt.

Het is zo goed als onmogelijk om de ambtenaren direct te contacteren: omwille van de terreurdreiging in Somalië moet men zich tot hen wenden via tussenpersonen.

Dat is tevens wat de verzoekende partij heeft moeten doen...

II.1.4. Als er trouwens over een "vals" Somalisch document kan worden gesproken, dient er tevens een omschrijving te bestaan van een "authentiek" Somalisch document. Als authentieke Somalische documenten zouden bestaan, waarom weigert de Belgische ambassade deze dan te legaliseren?

Het antwoord is eenvoudig: er is geen eensgezindheid over wat een "authentiek" Somalisch document inhoudt. Zelfs de bevoegde ambtenaar is in staat een kleurenprinter te gebruiken om de stempels te zetten, als z'n stempelinkt op is... Het is in casu aldus niet mogelijk om toepassing te maken van artikel 74/20, §1 VW om de eenvoudige reden dat er geen authentieke en dus evenmin valse Somalische documenten bestaan...

Bovendien impliceert een "frauduleuze handeling" tevens de wil om te frauderen.

Het principe « fraus omnia corrumpit », zoals vervat in artikel 74/20, §1 VW bestaat uit twee facetten: een objectief en een subjectief aspect.

Het objectief aspect impliceert dat er een foutieve gedraging moet zijn.

Het subjectieve aspect impliceert de wil om te bedriegen.

Zo stelde het Hof van Cassatie (arrest van 3 oktober 1997, C960318F) dat het toepassing van het principe "Fraus omnia corrumpit" het volgende impliceert: « l'existence d'une fraude, laquelle implique la volonté malicieuse. la tromperie intentionnelle, la déloyauté dans le but de nuire ou de réaliser un gain. »

De memorie van toelichting bij artikel 74/20, §1 VW stelt immers letterlijk, cf. DOC 54, 1696/001:

Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 — Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 — www.cass.be).

Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden.

Annekatrien LENAERTS, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, "Le principe général de droit fraus omnia corrumpit: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé beige", T.B.B.R., 2014/3, 98-115).

In casu kan en is er hoegenaamd niet aangetoond dat de verzoekende partij niet evenzeer het slachtoffer vormt van het bedrog van een ambtenaar of een derde, als er al over bedrog kan worden gesproken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij zomaar gratis stelt dat de verzoekend partij haar 'moedwillig' trachtte te bedriegen!

Er kan dus geen toepassing worden gemaakt van artikel 74/20 §1 VW in deze zaak. De aanvraag gezinshereniging op basis van de artikelen 10 en 12bis VW werd aldus ten onrechte geweigerd. Bijgevolg werden deze artikelen tevens geschonden!

II.1.5. Wat er ook van mogen zijn verwerende partij maakt in casu geen toepassing van artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet, aangezien Somalische documenten per definitie niet betrouwbaar zijn.

Dit is immers een reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties².

Artikel 12bis (eigen onderlijning):

" § 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast § 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

Artikel 30, §1 van de Wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht luidt als volgt:

§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

Een Somalisch document kan nooit worden gelegaliseerd.

Het is dus niet redelijk dat de verwerende partij weigert toepassing te maken van artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet en zich beperkt tot het toepassen van artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet.

II.1.6. Verwerende partij had in casu de verklaringen van de echtgenoot van verzoekende partij na kunnen gaan om alsnog de huwelijksband te kunnen vaststellen.

De echtgenoot van verzoekende partij heeft immers onmiddellijk bij haar eerste verhoor aangegeven dat zij gehuwd waren.

Cf. DVZ-gehoor dd. 22/10/2015 (stuk 4):

[...]

Het ziet er naar uit dat zij deze moeite niet heeft willen doen.

In een identieke situatie stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recentelijk terecht het volgende (RvV nr. 202 121 dd. 9 april 2018):

3.6. In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet kan gelezen worden: "Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 - Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 - www.cass.be. Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden. Annekatrien LENAERTS, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: ven foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding-waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, "Le principe général de droit fraus omnia corrumpit: une analyse de sa portee et de sa fonction en droit privé beige" T.B.B.R., 2014/3, 98-115)" (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Stukken, 2015-2016, DOC 54, 1696/001, p. 10).

3.7. Uit het voormelde blijkt dus dat artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet de neerslag vormt van het principe "fraus omnia corrumpit". De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel fraus omnia corrumpit veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 9 oktober 2007). Het beginsel bestaat dus uit twee cumulatieve bestanddelen, met name een foutieve gedraging (objectief criterium) én een intentie om te schaden of winst te behalen (subjectief criterium). Zoals verzoekster terecht opmerkt in haar verzoekschrift ligt de bewijslast in deze bij de verwerende partij.

(...)

3.12. De bestreden beslissing-geeft zelf toe dat Somalische documenten niet worden gelegaliseerd (zie infra punt 3.14.). Verwerende partij betwist voorts in de nota niet dat bij gebrek aan een huwelijksdocument, het visumdossier als onvolledig beschouwd wordt door de betrokken ambassade. In de bestreden beslissing kan gelezen worden: "Overwegende dat door het voorleggen van een vervalst document, de verzoeker de Belgische autoriteiten tracht te misleiden met het zicht op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf en alle sociale voordelen hieraan verbonden" De intentie om te schaden of voordeel te behalen (subjectief criterium) kan echter niet ipso fado worden afgeleid uit het overleggen van een vervalst document (objectief criterium), voor zover hiervan al sprake kan zijn in casu. In dit verband kan nuttig verwezen worden naar een arrest van het Hof van Cassatie van 2015: "Het algemeen rechtsbeginsel Fraus omnia corrumpit verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk om te schaden of-winst te behalen. Daaruit volgt dat om de oneerlijke handeling als bedrog aan te merken, deze moet zijn begaan om te schaden of winst te behalen. Het middel dat ervan uitgaat dat het volstaat dat de oneerlijke handeling vrijwillig is en zodoende schade veroorzaakt, faalt naar recht." (Cass, 16 november 2015): Het blijkt niet, minstens toont verwerende partij niet aan, dat de voorwaarde van het subjectief criterium voldaan is indien de voorwaarde van het objectief criterium vervuld zou zijn. In de nota wordt gesteld: "Het feit dat men bewust beroep doet op niet-officiële tussenpersonen, ten einde een huwelijkscertificaat te bekomen, toont reeds afdoende aan dat het de verzoekende partij enkel om te doen was zichzelf een (vals) bewijs te verschaffen. Dit kan niet worden gelezen in de bestreden beslissing en de Raad ziet ook niet in waarom het feit dat verzoekster bewust een beroep deed op niet-officiële tussenpersonen reeds afdoende aantoont dat het er haar enkel om te doen was zichzelf een

vals bewijs te verschaffen. De verwerende partij is verder van oordeel dat verzoekster "Minstens behoorde (...) te weten dat dergelijke documenten niet bebouwbaar zijn, zodat zij zich er redelijkerwijs had van moeten onthouden om het document als bewijs aan te wenden in het kader van de procedure gezinshereniging" maar ze toont niet aan hoe de verzoekende partij had dienen te weten dat een document dat verkregen wordt via tussenpersonen sowieso niet betrouwbaar is. Fraus kan niet zomaar gebaseerd worden op veronderstellingen.

De thans bestreden beslissing schendt dus manifest artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet, evenals de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet en het beginsel van de materiële motiveringsplichting."

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen, zijnde de artikelen 10, 12bis, § 5 en 6 en 74/20 van de vreemdelingenwet, bepalingen waarvan de verzoekster tevens de schending aanvoert.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster een aanvraag indiende tot afgifte van een visum lang verblijf met het oog op de gezinshereniging met haar Somalische echtgenoot, aan wie subsidiaire bescherming werd verleend in België, en dit in het kader van artikel 10, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

"§1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven: [...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; [...]"

Artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten

betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Artikel 74/20, § 1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De verzoekster betoogt dat België de Somalische regering niet erkend heeft, dat alle archieven zijn vernietigd waardoor documenten worden afgegeven op basis van eenvoudige verklaringen en dat dit de reden is waarom Somalische documenten niet worden gelegaliseerd. Desalniettemin vraagt de Belgische ambassade om een huwelijksdocument alvorens tot de registratie van de aanvraag over te gaan. De verzoekster stelt dat zij, om haar aanvraag geregistreerd te kunnen zien, beroep heeft moeten doen op “*tussenpersonen*” die dan op hun beurt een ambtenaar zouden gecontacteerd hebben om het huwelijk te bevestigen. De verzoekster vervolgt dat er in Somalië geen authentieke documenten bestaan en stelt dat er bijgevolg ook geen valse Somalische documenten zouden kunnen bestaan. Zelfs de bevoegde ambtenaar zou in staat zijn om een kleurenprinter te gebruiken als zijn stempelinkt op is. De verzoekster vervolgt dat een frauduleuze handeling de wil impliceert om te bedriegen. Zij voert hieromtrent een uitgebreid rechtstheoretisch betoog en besluit dat het niet is aangetoond dat zij niet evenzeer het slachtoffer is van het bedrog van een ambtenaar of een derde. De verweerder kon er volgens de verzoekster dan ook niet gratis vanuit gaan dat zij hem moedwillig trachtte te bedriegen.

De Raad merkt op dat artikel 74/20 van de vreemdelingenwet toelaat om, behoudens bijzondere bepalingen van de wet, de machtiging of toelating tot verblijf te weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of vervalste documenten heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het huwelijkscertificaat niet werd gelegaliseerd aangezien het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bij gebrek aan legalisatie is er geen zekerheid over de authenticiteit van het document. De Raad herinnert eraan dat legalisatie slaat op de controle van de oorsprong van een document. Legalisatie is een officiële bevestiging dat de handtekening van de ambtenaar, die een document ondertekende, of de zegel of de stempel op het document, authentiek is.

De Raad stelt vast dat de verzoekster zelf aangeeft dat er een algemeen probleem van betrouwbaarheid is van Somalische documenten en dat dit ook de reden is waarom ze niet worden gelegaliseerd door de Belgische instanties, waarbij zij verwijst naar de website van de FOD Buitenlandse Zaken. De verzoekster brengt op zich ook geen concrete argumenten naar voor die de vaststelling in de bestreden beslissing kunnen weerleggen dat het door haar voorgelegde huwelijkscertificaat niet authentiek is, aangezien de zogenaamde officiële stempels op dit document werden aangebracht door middel van een kleurenprinter.

De verzoekster kan voorts niet worden gevolgd waar zij aangeeft dat er geen authentieke stukken bestaan in Somalië en dat er dus ook geen valse stukken zouden kunnen bestaan. Aangezien inderdaad moet worden aangenomen dat het voor Somaliërs bijzonder moeilijk is om een gelegaliseerde authentieke huwelijksakte of enig ander authentiek document te verkrijgen nu - zoals de gemachtigde stelt in de bestreden beslissing - de regering niet in België wordt erkend, en er dus steeds onzekerheid bestaat over de authenticiteit van het document, is het niet ondenkbaar dat men zich – ten onrechte, zoals *infra* blijkt – verplicht voelt om kost wat kost aan een document te geraken derwijze dat men hiervoor beroep doet op “*tussenpersonen*” om aan een gefabriceerd stuk te geraken. Dit neemt

echter niet weg dat het om dezelfde reden dat het bijzonder moeilijk is om in Somalië een authentiek stuk te kunnen verkrijgen, ook geheel niet ondenkbaar is dat er een uitgebreide markt aan valse documenten bestaat.

De verzoekster ontkent in de uiteenzettingen van het eerste middel echter niet dat er enerzijds bij gebrek aan legalisatie geen zekerheid is over de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte, en zij ontkent evenmin dat anderzijds de stempels op de huwelijksakte werden aangebracht met een kleurenprinter, wat er volgens de gemachtigde op wijst dat de stempels niet door de lokale autoriteiten werden aangebracht zodat het document niet authentiek is. De verzoekster brengt geen concrete argumenten naar voor dat het incorrect of kennelijk onredelijk is om te oordelen dat uit het gegeven dat de zogenaamde officiële stempels zijn aangebracht met een kleurenprinter volgt dat de stempels niet zijn aangebracht door de lokale autoriteiten en het document dus niet authentiek is. Dat de bevoegde ambtenaar ook een kleurenprinter zou gebruiken als zijn stempelinkt op is, betreft een loutere en bijzonder hypothetische bewering. Dergelijke blote beweringen kunnen de bestreden beslissing niet vitiëren. Het motief dat de verzoekster een vervalst huwelijkscertificaat heeft voorgelegd, blijft dan ook overeind.

De verzoekster betoogt dat er geen sprake was van een wil om de Belgische overheid te bedriegen en zij brengt hieromtrent een uitgebreide rechtstheoretische uiteenzetting naar voor. Zij oppert dat het mogelijk is dat zij zelf ook het slachtoffer is van bedrog van een ambtenaar of van derden. Ook dit betoog doet evenwel geen afbreuk aan de gedegen vaststelling dat de verzoekster bij haar aanvraag een vals of vervalst document heeft gebruikt om de huwelijksband aan te tonen. Deze vaststelling kan volgens de bewoordingen van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet reeds volstaan om toepassing te kunnen maken van die bepaling. Uit het gebruik van het nevensgeschikt voegwoord "of" blijkt dat het louter voorleggen van een vals stuk, dat bijdraagt tot het verkrijgen van het verblijf, reeds volstaat en er hiervoor niet noodzakelijk ook sprake moet zijn van een wil om te frauderen of te bedriegen. De verzoekster haalt de motivering niet onderuit dat de zogenaamde officiële stempels zijn aangebracht met een kleurenprinter en dat dit erop wijst dat de stempels niet zijn aangebracht door de lokale autoriteiten zodat het document dus niet authentiek is. De Raad merkt in dit kader tevens op dat de thans bestreden beslissing niet werd genomen op de loutere basis van het rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*, maar wel op grond van artikel 74/20, § 1, van de vreemdelingenwet, omdat de verzoekster valse of vervalste documenten heeft gebruikt. Er blijkt niet dat ingevolge artikel 74/20, § 1, van de vreemdelingenwet de gemachtigde in elk geval dient aan te tonen dat er in hoofde van de verzoekster een wil was om te bedriegen.

De gemachtigde heeft evenwel *in casu* tevens gemotiveerd dat er sprake is van een frauduleuze handeling en hij heeft tevens gesteld dat de verzoekster, door het voorleggen van een vervalst document, de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden met het zicht op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoekster niet overtuigt dat zij onwetend was van het gegeven dat zij bij haar aanvraag een vals of vervalst document heeft voorgelegd. De stelling van de verzoekster, dat zij niet de intentie had om de Belgische autoriteiten te misleiden en dat zij zelf mogelijks het slachtoffer is geweest van bedrog door derden, is op zich niet meer dan een blote bewering. Bovendien erkent de verzoekster dat zij voor het verkrijgen van de huwelijksakte beroep heeft moeten doen op een tussenpersoon, en dat zij het document dus niet van de bevoegde overheid zelf heeft ontvangen. Aangezien de verzoekster het voorgelegde huwelijkscertificaat van een tussenpersoon en niet van de bevoegde overheid zelf heeft ontvangen, diende zij er zich in tegendeel zelf des te meer bewust van te zijn dat het document mogelijks niet authentiek was. Het betoog van de verzoekster is dan ook niet van aard te kunnen overtuigen dat zij zich er niet van bewust was dat zij een vervalst stuk voorlegde. Uit het (bewust) voorleggen van een vervalst stuk afleiden dat de betrokkene moedwillig de Belgische autoriteiten heeft willen bedriegen, komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor. Het voorleggen van een vervalst huwelijkscertificaat vormt hiervoor immers een zeer concrete aanwijzing.

De verzoekster toont dan ook niet aan dat *in casu* geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/20, §1, van de vreemdelingenwet en zij toont evenmin aan dat de motieven, die dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen, niet deugdelijk zouden zijn.

De verzoekster meent voorts dat de gemachtigde, nu er geen authentieke stukken kunnen worden voorgelegd, gebruik had moeten maken van artikel 12*bis*, §§ 5 en 6, van de vreemdelingenwet. Zij meent dat de gemachtigde zich niet had mogen beperken tot de toepassing van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet en stelt dat hij, teneinde de huwelijksband vast te stellen, rekening had moeten

houden met de verklaringen van haar echtgenoot in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

De Raad wijst erop dat van een aanvrager die op basis van een huwelijk naar België wenst te komen, mag worden verwacht dat deze – om het ontbreken van een officieel stuk te compenseren – niet overgaat tot het voorleggen van een vervalst stuk. Indien dit wel het geval is, betreft dit een omstandigheid waarin de wetgever – in artikel 74/20 van de vreemdelingenwet – uitdrukkelijk heeft voorzien dat de gemachtigde de aanvraag voor een machtiging of toelating tot verblijf kan weigeren. Het gegeven dat het bijzonder moeilijk is in Somalië om aan een authentiek stuk te geraken, vormt geen rechtvaardiging voor het voorleggen van een vervalst stuk om de ingeroepen huwelijksband aan te tonen. De wet voorziet in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging met een persoon die in België de subsidiaire bescherming geniet, inderdaad in alternatieven zodat men zich niet moet verplicht voelen kost wat kost een stuk voor te leggen. Zoals de verzoekster zelf onderlijnt, blijkt immers uit artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de vreemdelingenwet dat bij een onmogelijkheid tot het voorleggen van de vereiste officiële stukken, de huwelijksband ook kan worden aangetoond door het voorleggen van “andere geldige bewijzen” en zelfs, voor zover ook dit niet mogelijk blijkt te zijn, op elke andere wijze. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat het betoog van de verzoekster afbreuk doet aan de mogelijkheid die de wetgever *in casu* aan de gemachtigde heeft toegekend om de vraag om toelating tot verblijf in België af te wijzen, waar hij vaststelde dat een vervalst stuk werd gebruikt dat bijdraagt tot het verkrijgen van het verblijf. *In casu* kan dit laatste niet ernstig worden betwist, omdat het vervalste stuk tot doel had het bewijs te leveren van de huwelijksband die het recht op gezinshereniging opent.

Zelfs indien het in de bestreden beslissing impliciet wordt erkend dat verzoekster in de onmogelijkheid is om haar huwelijksband met officiële stukken aan te tonen (bij gebrek aan erkenning van de Somalische regering), dan dient erop te worden gewezen dat artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de vreemdelingenwet in een getrap systeem voorziet voor het leveren van het bewijs van de huwelijksband.

Uitgangspunt blijft echter dat het bewijs van de huwelijksband moet worden geleverd door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. Indien wordt vastgesteld dat dit bewijs niet kan worden geleverd, zoals *in casu* kan worden aanvaard, kan ook rekening worden gehouden met “andere geldige bewijzen”, die ter staving van de huwelijksband worden overgelegd. Voor wat betreft de interpretatie van het begrip “andere geldige bewijzen” ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, kan nuttig worden verwezen naar de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging.

Dienaangaande bepaalt deze omzendbrief het volgende:

“3. “Andere geldige bewijzen”

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de “andere bewijzen”

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan “andere bewijzen” die “geldig” moeten zijn, voorleggen.

Het onderzoek van de “andere bewijzen” wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband.

Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de “andere bewijzen” van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen.

De documenten die door de vreemdeling als “andere geldige bewijzen” van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden.

In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de " andere bewijzen " al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van " andere bewijzen "

[...]

2) " Andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap

De " andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;*
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;*
- Religieuze akte;*
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;*
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;*
- Vervangend vonnis;*
- enz."*

Indien aannemelijk wordt gemaakt dat evenmin "andere geldige bewijzen" ter staving van de huwelijksband kunnen worden voorgelegd, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

De Raad benadrukt dat het de verzoekster in beginsel toekwam om in het kader van haar visumaanvraag te argumenteren waarom zij geen "ander geldig bewijs" van de huwelijksband kan voorleggen, in plaats van een vervalst huwelijkscertificaat voor te leggen. Zij toont echter niet aan zulks te hebben gedaan. De Raad benadrukt in dit verband ook dat hiertoe in voorkomend geval geen officiële stukken, afgeleverd door de nationale of lokale autoriteiten, zijn vereist. Een religieuze akte kan, blijkens de voormelde omzendbrief, ook volstaan. *In casu* beroept de verzoekster zich op een religieus huwelijk. Ook al stelt zij dat het niet gebruikelijk is dat een document wordt opgemaakt na het huwelijk, dan dient te worden vastgesteld dat zij niet toelicht waarom zij bijvoorbeeld die lokale imam of een religieuze instantie niet kan verzoeken enig bewijs van dit huwelijk te verschaffen.

De verzoekster stelt dat de gemachtigde rekening had moeten houden met de verklaringen van haar voorgehouden echtgenoot bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), waaruit blijkt dat deze onmiddellijk heeft gesproken over de verzoekster als zijn echtgenote op basis van een religieus huwelijk. De Raad erkent dat de heer A.S.S. in zijn gehoor bij het CGVS reeds van in het begin heeft verwezen naar zijn religieus huwelijk met de verzoekster. Echter, de verplichting voor de gemachtigde om over te gaan tot een onderhoud (*cf.* artikel 12bis, §6, van de vreemdelingenwet), kan pas bestaan voor zover de verzoekster voorafgaandelijk aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen "andere geldige bewijzen" van de huwelijksband kan voorleggen. Uit de voorgaande bespreking blijkt echter dat de verzoekster zulks bij haar aanvraag niet heeft doen gelden.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster bij haar aanvraag een stuk voorlegde waaruit blijkt dat zij op dat ogenblik verbleef in Kampala, Oeganda, alwaar zij een verzoek tot internationale bescherming had ingediend. Zij voegde immers aan haar aanvraag een tijdelijk Oegandees identiteitsdocument toe als asielzoeker, wiens verzoek tot internationale bescherming in onderzoek is.

De verzoekster had, gezien deze bijzondere situatie als verzoekster van internationale bescherming in Oeganda - hetgeen impliceert dat zij gedurende die procedure geacht wordt bescherming te zoeken tegen de Somalische overheid, een oorlogssituatie of vervolging door derden te ontvluchten - er kunnen op wijzen dat van haar moeilijk kan worden verwacht dat zij zich richt tot de Somalische overheid of zich begeeft naar het Somalische grondgebied voor het verkrijgen van stukken. Het blijkt echter niet dat zij zich daarop heeft beroepen, maar dat zij desalniettemin een vervalst stuk aangaande de huwelijksband heeft voorgelegd.

De bestreden beslissing verhindert de verzoekster niet om een nieuwe visumaanvraag in te dienen, waarbij niet langer sprake is van een vervalst huwelijkscertificaat en waarin alsnog 'andere geldige bewijzen' van de huwelijksband worden voorgelegd, of concreet wordt geargumenteed waarom dit niet in redelijkheid van haar kan worden gevraagd.

Met haar betoog maakt de verzoekster dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is in een continentale rechtstraditie niet dienstig.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 10, 12bis of 74/20, §1, van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekster betoogt dienaangaande als volgt:

"II.2.1. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

II.2.2. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (cf. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60).

In casu wordt het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekende partij in België niet betwist.

II.2.3. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar echtgenote een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de echtgenoot van de verzoekende partij in België de status van subsidiaire bescherming verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar echtgenoot in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

II.2.4. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Zelfs mocht het huwelijksdocument door de Raad frauduleus worden bevonden, quod non, dan nog volstaat dit niet om het bestaan van het huwelijk te ontkennen.

Cf. RvV 184 385 van 27 maart 2017:

In zoverre verweerder in de nota wijst op het gehoorverslag van 7 november 2014 van de heer A. N. S. bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit blijkt dat deze, hoewel hij reeds minstens sedert december 2012 in België verblijft, geen stappen had ondernomen om het contact met zijn familie te herstellen en hij dit pas de laatste vijf maanden had gedaan, merkt de Raad op dat verweerder - afgezien van het gestelde dat er twijfels zijn over de werkelijke identiteit van de aanvrager, waarvan reeds werd vastgesteld dat deze twijfels onvoldoende gesubstantieerd waren om in rechte te kunnen gelden - voor het overige in zijn beslissing geen argumenten naar voor bracht dat van een beschermenswaardig gezinsleven geen sprake zou zijn. Pas in de nota wordt dit argument voor het eerst aangebracht. De Raad stelt verder vast dat de heer A. N. S. in voormeld gehoor van 7 november 2014 ook de redenen heeft toegelicht waarom hij pas na enige tijd contact opnam met zijn familie in het herkomstland - met name nu hij bij aankomst in België alle nummers kwijt was, hij aanvankelijk geen goed contact had met de Somalische gemeenschap, hij van zodra hij kennis maakte met een man van zijn stam via hem contact zocht met zijn familieleden en in de Somalische gemeenschap enkel kan worden vertrouwd op mensen van de eigen clan - en verweerder nalaat hierop in te gaan of aan te geven dat deze redenen dan niet overtuigend zijn. Artikel 8 van het EVRM vereist een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden, zo niet is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, TandaMuzinga/Frankrijk, § 68).

De Raad stelt vast dat in de huidige stand van het geding niet blijkt dat er voldoende concrete argumenten voorliggen om te twijfelen aan het werkelijk en oprecht karakter van het voorliggende huwelijk, derwijze dat een beschermenswaardig gezinsleven dient te worden aangenomen, te meer nu verzoekers verklaringen, gelet op zijn erkenning als vluchteling, een zekere geloofwaardigheid moeten worden toegedicht en het niet is betwist dat er twee kinderen uit het huwelijk waren geboren die evenwel zijn omgekomen

Vraag rijst vervolgens of het bestuur bij de beoordeling van een visumaan vraag houdende gezinshereniging met een België erkend vluchteling, vaststellende dat een (niet-frauduleus) uittreksel uit het strafregister of gelijkwaardig document ontbreekt, nog een eigen belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM dient door te voeren.

II.2.5. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben, rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming heeft betrokken.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet

sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Hierbij dient erop te worden gewezen dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (“*lawful and genuine marriage*”, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 6).

De Raad stelt vast dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing kennis had of had moeten hebben van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Nu de verzoekster niet betwist dat zij bij haar visumaanvraag een vervalst stuk voorlegde ter staving van de huwelijksband, blijkt niet dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde waar hij het voorgelegde huwelijkscertificaat niet weerhield als bewijs van een huwelijksband. Er werd ook reeds vastgesteld dat evenmin blijkt dat de verzoekster hierbij dan aannemelijk maakte niet in mogelijkheid te zijn om “*andere geldige bewijzen*” van de huwelijksband voor te leggen. De verzoekster meent dat, zelfs al is het huwelijksdocument frauduleus, dit nog niet volstaat om het bestaan van het huwelijk te ontkennen. De Raad herhaalt echter dat de verzoekster geenszins verplicht was een vervalst document voor te leggen nu artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet juist voorziet in het getrapte systeem van alternatieven voor de situatie van de verzoekster als Somalische onderdaan en vermoedelijke echtgenote van een persoon aan wie in België de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. De verzoekster is zich zelfs kennelijk bewust van deze alternatieven, maar koos er toch voor een vervalst stuk voor te leggen. Zij kan dan ook niet redelijkerwijs verwachten van de gemachtigde dat hij volledige abstractie van dit vervalst stuk zou maken.

Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven, of ten onrechte geen verdere belangenafweging heeft gemaakt in het licht van een eventuele positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Dit geldt *in casu* des te meer nu de verzoekster haar aanvraag indende in het specifieke kader van artikel 10, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet, en niet in het kader van een louter humanitair visum op grond van artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet. De verzoekster heeft in haar aanvraag geen positieve verplichting in het licht van artikel 8, eerste lid, van het EVRM doen gelden, maar zij heeft een welbepaalde verblijfstitel (*in casu* een visum lang verblijf) met het oog op de gezinshereniging aangevraagd. De afgifte van een dergelijke visum kan wel degelijk worden onderworpen aan de voorwaarde van het voorleggen van een geldig bewijs van verwantschap. Enig kennelijk onredelijk handelen in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

De Raad herhaalt bovendien dat de bestreden beslissing de verzoekster niet verhindert om een nieuwe visumaanvraag in te dienen, waarbij zij zich niet langer bedient van een vervalst huwelijkscertificaat en waarin alsnog ‘andere geldige bewijzen’ van de huwelijksband kunnen worden voorgelegd en waarbij zij desgevallend ook kan argumenteren waarom zulks niet in redelijkheid van haar kan worden gevraagd.

Waar de verzoekster verwijst naar het arrest met nr. 184 385 van 27 maart 2017 van de Raad, wordt nogmaals opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedenterwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen, die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In de thans voorliggende omstandigheden toont de verzoekster geen schending aan van artikel 8 van het EVRM of van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE